

Woord vooraf

Lieve kinderen, en andere lezers,

Sprookjes zijn niet waar, dat weten jullie natuurlijk wel. Maar toch lezen we ze graag, want meestal lopen ze goed af, en wie wil dat nou niet? Ook het nu volgende sprookje is daarop geen uitzondering en loopt goed af, dus wees niet bevreesd, alleen, of je het nu wilt geloven of niet ... het is ook echt gebeurd! Ga er maar eens goed voor zitten, want een dergelijk sprookje, dat krijg je niet iedere dag te lezen. Veel plezier ermee toegewenst!

De sprookjesverteller

De man aan het raam

Een waar gebeurd sprookje

Er was eens een man die werkte in een groot kantoorgebouw in het centrum van de stad. Hij begon al vroeg in de ochtend, en stopte pas laat in de avond. Dan ging hij naar huis, maar niet nadat hij eerst zijn tas had volgepropt met werk dat die dag was blijven liggen. Dan had hij 's avonds ook nog wat te doen, kon zijn manager (de baas) niet nalaten gekscherend op te merken. Nu, jullie zullen wel begrijpen lieve kinderen, dat de man deze bijzondere vorm van humor niet echt kon waarderen.

Maar hij was een beschaafd mens, en deed er dus maar het zwijgen toe. En naarmate de jaren vorderden werden de werkdagen langer, en de tassen dikker. En dat terwijl de man buiten al dat werk eigenlijk wel eens gewoon leuke dingen wilde doen (bijvoorbeeld in een rustig parkje een boek lezen), of gewoon helemaal niks doen, waarom niet. Maar daar kreeg hij bij die manager de kans niet toe.

Hij werd somberder en somberder. Zijn collega's hadden erg met hem te doen, en haalden regelmatig een kopje koffie voor hem. Maar dat loste niks op. Zo in de middag stond hij dan voor het raam, en keek naar buiten (want daar is zo'n raam voor), diep in gedachten verzonken. Hij dacht dan na over zijn manager, en over al het vele werk dat hij iedere dag moest doen.

Wat hij over zijn manager dacht kan ik hier niet opschrijven lieve kinderen, dat zouden jullie pappa's en mamma's niet goedvinden. Maar over het werk dacht hij: stel nu eens dat er binnen dit bedrijf ineens een wijs en machtig man zou opstaan, met veel geld, die zou besluiten dat iedereen van 57 jaar en ouder – de man was precies zo oud, of misschien toch al iets ouder – nooit meer hoefde te werken. Ik zou dan alleen nog leuke dingen hoeven te doen, of gewoon helemaal niks.

De jaren verstreken, en het werk nam maar toe, en iedere middag stond de man een paar minuten voor het raam naar buiten te kijken, en dacht zijn onvervulde dromen, want ook de manager verscheen iedere dag gewoon op kantoor.

Maar op een goede dag, weet je wat er toen gebeurde!? Jullie raden het misschien al een beetje, want ik heb al verklapt dat het goed zou aflopen.

De manager was maar gewoon een manager, en binnen het bedrijf helemaal niet zo belangrijk als jullie in het begin van dit verhaal wellicht nog dachten. Boven hem waren veel machtiger personen aangesteld. Welnu, om het maar gelijk te vertellen: de allermachtigste, die zelf toevallig ook net 57 jaar oud was geworden, besloot op een mooie voorjaarsdag dat iedereen van 57 jaar en ouder met behoud van salaris en met ingang van direct NOOIT meer hoefde te werken. Is dat niet mooi?

Onze man sprong een gat in de lucht, want nu kon hij leuke dingen gaan doen, of gewoon helemaal niks. Hij liet de gedachten over zijn manager verder varen (die ik jullie toch niet kan vertellen, dus je mist er niks aan), en besloot om op bedrijfskosten een groot feest te geven. Hij nodigde zelfs de manager uit.

En zo kon het gebeuren dat op een goede avond alle collega's bij de man aan tafel zaten. De kaarsen brandden, de bordjes lagen vol met eten en men liet de glazen klinken. En zo liep alles uiteindelijk toch nog goed af (zoals in ieder sprookje), en leefde de held van ons verhaal nog lang en gelukkig.

Einde

Rotterdam, februari 2006.

Naschrift

Dit sprookje werd geschreven ter gelegenheid van het afscheid van mr. A.H. Gündel (Ad) van Nationale-Nederlanden (kantoor Rotterdam, afd. Pensioenen) op woensdag 15 februari 2006.